

DOBRAJ SAROLTA

ÜVEGFAL

Open Books

I. LÉNA

Léna a házasságuk kilencedik évében csalta meg először a férjét. De hogy meg fogja csalni, azt évekkorábban eldöntötte már. Hogy pontosan mikor, arra Léna is csak homályosan emlékezett, ám az emlékek talaja igencsak ingoványos, egészen úgy, mint a józan észé.

Egymilliósor elképzelte az elmúlt évek alatt, mi lenne, ha a férje meglátná így. Megölné talán? Nem, azt mégsem. Vagy saját magát ölné meg? Nem, ha Léna attól tartott volna, hogy Péter valóban megöl bárkit, biztosan nem merészelt volna. Nem ment volna el idáig. Vagy mégis?

Aznap délután lezuhanyozott, de a zuhanyfüggönyt nem húzta be, magát nézte a tükörben, ahogy a vízsugár átlátszó köpenyt húz a bőrére. Ez volt az egyetlen dolog, amivel kicsit elidőzött, amíg Péter be nem kiabált a fürdőszobába, hogy *elég*. Gyorsan végigdörzsölte a testét a frottírtörülközővel, és még úgy félig vizesen belebújt a bugyiba, ami a szárítón a keze ügyébe akadt.

Mivel csak a mosdó felett volt tükör, felállt a kád peremére, és a nyakát csavargatva megnézte

benne a fenekét. Fintorgott. A fenekével nem volt baj, azaz nagy baj nem volt vele, bár azt a két kis horpadást ott, a csípőcsont és farpofa között nem tudta nem észrevenni. A horpadások viszonylag frissek voltak, talán tavaly jelenhettek meg, a negyvenedik születésnapja körül, nagyjából akkor – erre jobban emlékezett –, amikor Borinak szalmonellája volt.

Alapozót, szempillaspirált tett fel. Egy randa, vörös foltot az álla jobb szélén sehogy sem bírt eltüntetni a púderrel, amitől aztán elfogta a hirtelen rémület, hogy éppen az, az a randa vörös folt fog keresztülhúzni mindent, bármit is jelentsen ez. Gyorsan és türelmetlenül dolgozott, mint egy éhes festő. Tökéleteset akart festeni magából. Talán egy másik arcot, talán egy másik nőt. Vagy azt a nőt, aki ő volt, tíz vagy mittudjamáró, hány évvel azelőtt, azt a délibábarcút, aki megzabálja a világot reggelire, persze jó értelemben (ezt Péter mondta rá még Velencében, vagy valaki más, valahol máshol, Léna nem emlékezett pontosan). Ezt itt, ezt a ragyas állút meg itthon hagyná, a tévé előtt. Micsoda alibi volna!

Kitépett négy ősz hajszálat, kettőt a halántéka tájáról, kettőt a homloka fölül, aztán egy ideig mozdulatlanul figyelte magát a tükörben. Arra gondolt, hogy pár órával azelőtt még tiszta volt. De vajon honnantól koszolódik be az ember?

Fésülködés közben leszedte a szárítót, kiteregette a második mosást, ledörzsölte a fogkrémpötytyőket a tükörről, újratöltötte a szappanos flakont, kibányászott egy legófigurát a lefolyóból, aztán egy marék Barbie-hajat is, de nem jött ki az egész, a lefolyóba szódabikarbónát szórt, meg ecetet öntött, aztán forró vizet, levette a tűzről a tészta, odatette a gombát, megrendelte a neten a menzát, bekapott négy gerezd mandarint, leszedte a lábáról a szórt, hagyta, hogy Bori megverje malomban, és levágta Misi körmeit.

Misi keze olyan volt, mint az apjáé. Léna imádta Misi kezét, persze mindenét imádta, de a kézfejét különösen. Tulajdonképpen Péter keze volt kicsiben, csak a mindenféle sallangok nélkül.

Kinyitotta az ablakot.

Akkor már hónapok óta nem kapott levegőt. Vagy évek voltak? Úgy érezte, megfullad, de nem csak képletesen értve, valóban zihált, mint egy beteg macska. Reggelente ordított. Persze nem úgy, hiszen a gyerekek ott aludtak a másik szobában. Halkan ordított. Némán.

Kinn hideg volt. Az utcáról ferde szelek tolokodtak be a fürdőszobába, meg autók és emberek zajai, de az autókban is csak emberek ültek, mentek valahonnan valahová. De egy biztos, igen, Léna ezt gondolta, hogy az ablak alatt nyüzsgő egész, rohanó tömeg nála nyilván jóval súlyosabb

terheket hord a vállán. Ő itthon volt, ebben a szép és meleg fürdőszobában.

– Szóval megint elmész? – kérdezte Péter. Alig nézett fel a videójátékból, amit a szobában nyomogatott.

Lénának eszébe jutott, hogy legutóbb, amikor elment pár órára Elzával, még a piros, ujjatlan vászonruhája volt rajta, az, amelyik kidörzsöli a vállát. Most tél van. Persze akkor is megvolt a dolog következménye, pedig még le is fényképezte magát Péternek, összehajoltak Elzával egy kedves szelfire, hogy tessék, valóban csak a jó öreg Elza az ott az oldalán, nem valami kanos brit horda, vagy hasonló. Mindenesetre általában egyszerűbb volt nem menni sehova. Mégis, most csak annyit válaszolt, még mindig kezében szorongatva a fésűt:

– De hát szóltam már egy hete.

– Hát, nyilván szóltál valakinek. – Péter a *valakit* jelentőségteljesen megnyomta. – De az a valaki nem én voltam. – Továbbra sem nézett fel a laptop mögül, csak lőtt. Lőtt valami tankokat.

Léna még mindig azt hitte, ha egészen pontosan felsorolja a tényeket, úgy, ahogy történtek, akkor a támadhatatlan igazság az oldalára áll, és akkor a tényeket Péter is tényeknek veszi majd. De Péter nem hitt a tényekben, azaz nem azokban a tényekben hitt.

– De hát múlt pénteken kérdeztem, vacsora előtt, amikor kinn úgy zuhogott az eső, és te ott álltál a komód jobb oldalánál, én meg itt, a...

– Na látod – tárta szét Péter a karját, mint aki épp elnézést kér, hogy folyton nála marad az igazság. – Nem mondtad. Csak kérdezted. Persze téged egyáltalán nem érdekel, hogy mit válaszolok, hiszen úgyis eldöntötted, hogy elmész. Úgyis azt csinálsz mindig, amit te akarsz, de azért eljátszod velem ezt a hülye kis színjátékot, hogy...

Végig sem mondta, csak legyintett. Persze Péter nem mondott semmit, sem akkor, azon az esős pénteken a komód mellől, sem azóta, amikor Léna még vagy háromszor rákérdezett a dologra. Aztán még hozzátette: – De érezd csak jól magad. Látom, már illatozol is, mint egy rózsaszál. Imádni fogják! És gondolom, akkor holnap megint nem kelsz fel délig.

Léna legutoljára talán egyetemista korában kelt fel délben. De erre már nem mondott semmit. Hosszú évekbe tellett megtanulnia semmit sem mondani, és erre éppen annyira volt büszke, mint amennyire megrémült tőle. Végül is Péter ordíthatna is. A bejáratot is elállhatná előle. Akár meg is üthetné. Pláne, ha tudná... De Péter ilyeneket nem csinált. Ő csak beszélt. De legfőképp hallgatott.

Léna azt mondta neki, hogy Elzával mennek. Ritkán hazudott. Sosem hazudott jól, ő sem tudta,